

Ἄλλ' ἂν συμπίπτωσιν αἱ λέξεις μας δὲν συμπίπτουσι ὅμως καὶ αἱ ἰδέαι μας.

Καὶ τώρα, φίλτατε *Αἰὼν*, ἐλευθερόνω τὸν κάλαμόν σου καὶ ἀπάντησε, ἀλλὰ δι' ἀγάπην τῆς πατρίδος σου μὴ γράψης πλέον : **Ῥπομονή.**

Διότι ἡμεῖς ἔχομεν ἐσωτερικὴν ὄλως ἐργασίαν, ἀφ' ἧς ἐξαρτᾶται ἡ τιμὴ τοῦ τόπου, ἄφες δὲ τὴν διπλωματικὴν εἰς τὰ λουτρά της νὰ λούεται, καὶ εὐχου μάλιστα νὰ πλυθῇ καλὰ, ἴσως καὶ καθύριση ὁ θολωμένος νοῦς της.

Καὶ πρόσθε μὴ ἐπαναλάβῃς πλέον τὴν γνώμην ὅτι τὸ **ἔως πότε παλληκάρια** καὶ ἡ **ὑπομονή** δὲν εἶνε δύο ἀντίθετα πράγματα.

Σφίγγ.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

Ποῖος δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι δὲν εἴμεθα πλέον φιλοπόλεμοι, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ Τούρκοι τὸ ὠμολόγησαν τέλος πάντων; Τοῦλάχιστον ἡ *Βακίη* γράφουσα περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Γλάδστωνος λέγει ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας, ὁ μέγας φιλέλληνας, θὰ παραιτηθῇ τῆς πρωθυπουργείας χάριν τῆς υἱείας του.

Καὶ ἐπιλέγει :

«Οἱ φίλοι τῆς εἰρήνης εὐχονται ν' ἀπόσχη ὄλως τῶν πολιτικῶν.»

Ἐκ τῶν Ἑλλήνων οὐδεὶς κάμνει τὴν τουρκικὴν ταύτην εὐχὴν.

Ἄρα οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων εἶνε φίλος τῆς εἰρήνης.

Ἡῤῥησεν ὁ πληθυσμὸς μας χωρὶς νὰ πάρωμεν χαμπάρι. Ἡ Χακικὰτ σχολιάζουσα τὴν εἰδήσιν τοῦ *Messenger d' Athènes* γράψαντος, ὅτι ἡ Ἑλλάς δύναται νὰ ἐξαγάγῃ στρατὸν 228,694 ἀνδρῶν, ἀνατρέχει εἰς τοὺς γονεῖς καὶ ἀδελφούς καὶ συζύγους καὶ τέκνα τῶν ἀνδρῶν τούτων καὶ εὐρίσκει ἕνα πληθυσμὸν τῆς Ἑλλάδος ἐκ 5,000,000 κατοίκων.

Εὐρέθη καὶ **θεὸς ἀπὸ μηχανῆς** διὰ τὰ δράματα τὰ ἐπικληθέντα τοῦ βιασμοῦ τῆς τέχνης. Κατὰ τὴν παράστασιν τῆς *Κόρης τοῦ Γικτορέτου* φίλος τις ἐκ τῶν μᾶλλον εὐφυῶν — καὶ τὸ **Μὴ Χάνεσαι** δὲν καταδέχεται νὰ ἔχη κουτοῦς φίλους — βλεπων ὅτι ὁ αἴτιος τῆς παρατάσεως τῶν κακουχιῶν τῶν ἐπὶ σκηνῆς καὶ ἐπὶ πλατείας προσώπων ἦτο ὁ Πέτρος Ἀρέτσος ἀδμημονῶν λέγει : «Μὲ ἕνα καλὸ **ξύλο** τοῦ Ἀρέτσου τὸ δράμα θὰ ἐτελείονεν ἀπὸ τὴν πρῶτην πράξιν».

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΡΦΕΥΣ».

Τὸ ἐπισημότερον συμβάν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἐν τῷ θεατρικῷ κόσμῳ τῶν Ἀθηνῶν εἶνε ἡ καταναγκαστικὴ τοῦ ἀνάστασις **Ἀμλέτου.**

Τυμθωρύχος ἐγένετο ὁ **Διονύσιος Ταβουλάρης.**

Ἄς μὴ σὲ πειράξῃ, κύριε ἠθοποιε, ἡ λέξις αὕτη τὴν μεταχειριζόμεθα κυριολεκτικῶς, οὐχὶ ὑπὸ τὴν κακὴν ἔννοιαν, ἣν ἀπέδωκεν αὐτῇ ἡ συνήθεια τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

Ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης τολμηρὸς ὡς ποιητικὴ διάνοια ἔλασε τὸν λωστὸν τῆς τέχνης του καὶ ἐπιτηδείως γτοῦκ, γτάκ,

ἐνέτρεψε τὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ βαθύγλυπτα μάρμαρα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Σαίξπηρ εἶχε θάψει τὸν μυστηριωδέστερον ἥρωά του, ὅστις ἐπῆρξεν ἡ ἐκπροσώπησις τῆς ἀθανασίας τοῦ πνεύματος ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλ' ὅστις κατὰ τοὺς ἐκτεθλημένους τούτους χρόνους εἶχε τοσοῦτον βαρυνθῇ τὸν κόσμον, ὥστε παρεμέρισεν ὀλίγον, ἵνα παρέλθῃ ἡ σαρεία τῶν ἡρώων τῆς νεωτέρας τέχνης, οἵτινες ἐξακολουθοῦσι τὴν πομπεῖαν τῶν ἐπὶ κάρρων καὶ ὄνων, ὡς ἀχθοφόροι, ἢ ὡς ἐπαῖται, ὡς μαχαιροβγάλται ἢ δολοφόνοι διερχόμενοι τὴν βάρβαρον σκηνὴν τῶν νεωτέρων χρόνων.

* *

Ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης εἶπομεν, ὅτι εἶνε τολμηρὸς. Φύσις ἀνατραφεῖσα ἐν τῇ μελέτῃ τῶν ποιητικωτέρων πνευμάτων τῆς κλασσικῆς τέχνης, ἠθοποιὸς ἀποκτήσας διὰ τοῦ συνεχοῦς συγχρωτισμοῦ φωνῆν ἥρωος τοῦ Σχίλλερ, κόμην ἥρωος τοῦ Γκαίτε καὶ βράδισμα Σαίξπηρικοῦ ἥρωος.

Ἔ, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἀμλέτου.

Καὶ τὸ κατώρθωσε.

Τοῦλάχιστον ὅσοι εἶδον εἰκόνας τοῦ ἀκατανοήτου αὐτοῦ θανοῦ ἀνεγνώρισαν ὑπὸ τὴν στάσιν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν τὸν Ἀμλέτον.

* *

Τὸ θέατρον τὸν ἤκουεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους μετ' εὐχαριστήσεως.

Τοῦλάχιστον δὲν ἠκούσθη οὐδὲν παράπονον, ἂν καὶ παρετηρήθησαν μετὰ τῶν θεατῶν πολλοὶ ἐξ ἐκείνων, οἵτινες τὰ γινώσκουσιν ὅλα.

Ἔνα μόνον εἶχεν ἐναντίον τοῦ Ἀμλέτου. Τὸν μεταφραστὴν αὐτοῦ.

* *

Ἄ !

Ἡ μετάφρασις αὕτη ἤθελε σκοτόωμα, ἀφοῦ ἐτόλμησε νὰ σκοτίσῃ τὰς ὠραιότερας ἰδέας, τὰς ὁποίας παρήγαγέ ποτε ὁ θεϊότερος νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ εἶπειτα λέγουσιν, ὅτι αἱ μεγάλα ἰδέαι εἶνε ἀθάνατοι.

Σκοτόνονται, φίλε μου, σκοτόνονται ἀπὸ τοὺς δασκάλους, οἵτινες ἔχουσι τὰ φονικώτερα δηλητήρια τὰς δοτικὰς, καὶ τὰ ὀξύτερα ἐγχειρίδια τὰ ἀπαρέμματα.

Τὰ ἀπαρέμματα καὶ αἱ δοτικαὶ εἶχον καταπληγῶσει τὸν δυστυχῆ Ἀμλέτον ἀπὸ τῆς πρώτης ἀκόμην σκηνῆς πρὸ τοῦ δόλου τοῦ βασιλέως.

Καὶ ἔβλεπες νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὸ περιπαθὲς στόμα αὐτοῦ ὅλοι οἱ ἀδάμαντες τῆς μεγαλοφυΐας θολωμένοι ἀπὸ τὴν δασκαλικὴν σκόνιν.

Τί ἀδιακρισία !

Βρὲ ἄνθρωπε, ἦτο ἀνάγκη νὰ μᾶς κάμῃς στίχους;

* *

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἐννοήσαμεν ἐκ τῆς μεταφράσεως χωρὶς νὰ ἔχομεν ἀνάγκην δασκαλικῶν συλλογισμῶν εἶνε ὁ ἐξῆς διάλογος :

— Δοιπὸν, Ἀμλέτε, ποῦ εὐρίσκεται ὁ Πολώνιος;

— Ἐδῶ.

— Ποῦ ἐδῶ;

— Ἐδῶ, εἰς τὸ δεῖπνον. Ἄλλ' ὄχι ὅπου τρώγει, ὅπου τρώγεται.

* *

Καὶ ἑτέρα φράσις, ἣτις ἀγνωστον πῶς παρεσέφρησεν εἰς